

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Van 't Naardermeer. — 's Avonds 7 uur; nog even een „straatje om" langs den Ringdijk van het Naardermeer, een kwartiertje fietsen van huis. Misschien zijn er vogels, en zeker zijn er bramen. Die bramen van 'tNaardermeer . . . maar neen, ik ga u niet jaloersch maken.

Achter de wildernis links van me hoor ik een gekwetter en getjilp, dat me even doet denken, dat de spreeuwen daar hun slaappleats hebben, maar daar lijkt het me toch wat te zacht en ijl voor. Ik rijd door, tot ik aan een opening in het dichte struweel kom; daar leg ik mijn fiets neer en verlaat den ringdijk. Voor me zie ik een uitgestrekt rietland, nog vol bloeipluimen, maar van vogels eerst geen spoor. Tot ik opeens de voortbrengers van al dat gedruisch in 't oog krijg. Heel hoog boven het rietmoeras zwiert en zwenkt een troep boerenzwaluwen dooreen, als een wolk kleine stipjes in den avondhemel. Zeker meer dan duizend zijn er, stellig niet te hoog geschat. Nu eens sluiten ze zich aaneen tot een dichte massa, dan slieren ze in lange vegen uit elkaar, onder voortdurend roepen en drukte maken. Plotseling zwijgt de heele troep en stuift met groote vaart in zijn geheel een eind Westwaarts, een paar honderd meter maar. Dan houden ze halt en keeren om. Meteen begint ook het gekwetter weer, het typische twit-twit; twit-twit-twit; door die duizend vogels tegelijk. Heel langzaam keeren ze nu over den pas gevlogen afstand terug; maar niet geheel. Opeens is het wéér doodstil en zwiert de geheele kolonne westwaarts af. Wat hebben die manoeuvres te beteekenen?

Vlak bij me krioelen de muggen in dichte drommen om de wilgen, en zij geven mij de oplossing. Bij elk windstootje worden die lichte insecten een eindje meegeleurd en langzaam komen ze weer teruggedansen, om even later weer weggeslingerd te worden. Juist als bij de zwaluwen! Nu begrijpen we het. Daar boven het rietmoeras hangt op dezen zachten nazomeravond ongetwijfeld een geweldige muggenwolk, die bij ieder stootje van den Noordoostenwind meegevoerd wordt en dan langzaam weer terug komt. Die zwaluwen gaan netjes mee, om toch vooral maar zooveel mogelijk te profiteeren van dit tafeltje-welbereid.

Als die Oostenwind-Muggen-theorie opgaat, dan moet het zwiingend uitwijken van de zwaluwenwolk ook overeenkomen met de windstooten. En werkelijk, het komt uit; bij elk vlaagje sliert het gansche leger naar 't Westen.

Hetzelfde spelletje herhaalt zich zes, zeven keer, dan wordt het wat donkerder, en voor halfnacht zijn alle zwaluwen verdwenen, Over een paar dagen zullen ze de groote reis wel aanvaarden.

De muggen vliegen hier bij mij nog even dicht; een groote libel schiet er als een oorlogsvliegsmachtje doorheen en slaat zijn slag keer op keer. Zóó fel, dat ik soms het tikken van zijn monderwerktuigen hoor als hij een mug grijpt.

Twee dagen geleden was hier een andere jager bezig: een slechtvalk wickte weg, in de klauwen een niet te herkennen prooi, die onder 't vliegen opgepeuzeld werd.

't Wordt donker en tijd om te vertrekken. In de weilanden roepen nog wulpen en kieviten, een enkele watersnip schiet weg. De libellen jagen nog door; ze kunnen blijkbaar goed zien in 't halfdonker. Maar hun kop bestaat dan ook blijkbaar alleen uit twee enorme facetoogen.

De kooiker vertelt me, dat de lepelaars waarschijnlijk al weg zijn; de roode reigers zijn er nog en 's nachts hoort hij al smienten fluiten.

September 1929.

G. VAN BEUSEKOM Jr.

Sijsje en Barmsijsje. — In mijn volière hebben een man-sijsje en een wijfjes-barmsijsje gebreed. Het legsel bestond uit vier eitjes, waarvan er twee uitkwamen. De jongen werden door beide ouders met eivoer groot gebracht.

Kleur en teekening der vleugels is gelijk die van 't barsijsje, borst en buik zijn als die van een wijfjes-sijsje. De staartpennen zijn groenachtig en zwart gezoomd, de bovenstaartdekveeren zijn groen. De groote slagpennen worden kruiselings gedragen. Het kopje is bovenop donkergrijs. — Het zijn bewegelijke vogels, altijd bij elkaar en meestal samen door de volière vliegend onder het uitstooten van een schetterend geluid.

Gorinchem, 5 Nov. '29.

C. C. J. VAN CLEEF.